

A fa nedszívó tulajdonságáról.

Ez alatt a fának azon képességét értjük, melynél fogva az a lég nedvességét magába szívja. Évvél némely fanemek inkább bírnak, mint a tölgyfa, mások kevésbé, mint a hársfa. E tulajdonság a szerszám vagy deszkának használandó fánál azért oly kellemetlen, mert a fa a nedvesség fölvétele által tériméjét változtatja, minthogy ekkép nem csak hogy felduzzad, de egyenlőtlenül kiszáradva, meg is vetemlik. Azért a tölgyfa oly deszkákra, melyek a levegőnek vannak kitéve kevésbé alkalmas, mint a tülevelűek. Ez oka annak is, hogy az ily fából készült szerszám oly vidékeken nem használható, melynek levegője felváltva egyszer nagyon nedves és egyszer igen száraz; hol a tél igen nedves a nyár pedig nagyon száraz.

Valamit azonban az erdősz is tehet, a tölgyfa e hátrányos tulajdonságának eltávolítására, mely az asztalosokra nézve annak felhasználását, ha csak nem bírnak igen régi készletekkel, igen bajossá teszi. A nedvességet t. i. kevésbé a farost mint a megsűrűdött és elszáradt fanedv szívja magába. Ez a télen vágott fában sokkal nagyobb mennyiségben létezik, mint a nyáron vágottéban, mely utóbbiból az sokkal rövidebb idő alatt kigőzölög, ha a fa lehámoztatik s a nap és lég befolyásának kitétetik. Ez természetesen annál tökéletesebben történik, minél kisebb darabokra osztatik a fa, és minél gyorsabban történik e műtét a geszt levágása után, mi előtt a fanedv, még elszáradhatott volna. Ha tehát a deszkának szánt tölgytuskók tüstént a faejtés után összevágatnak a kész anyagnak mind két oldala többszöri forgatás által a lüeknek kitétetvén, a kiszáradás lehetőleg gyorsan, egyenlően és tökéletesen eszközöltetik, akkor az később a térime változásának s az abból származó vetemlésnek kevésbé lesz kitéve.

E célzt a vízben való kilugozás által is el lehetne érni, ha a nedvkeringés idejében vágott és lehető kis darabokra osztott fát tüsszént a vágás után vízbe tennők. Ez eljárás azonban a fa színezetére és simaságára rosz behatással van, s így annak alkalmazása legalább oly fára nézve, mely az asztalos által finomabb házi butorzatra feldolgozandó, nem tanácsos.

Miként lehet a bükkfatókéket a megrepedéstől megóvni.

Az „Erdőszeti Lapok“ I-ső évi folyamának I-ső füzetében volt már egy igen gyakorlati általános módja ezen baj elhárításának közölve, mindazonáltal nem leendő talán fölösleges megesmerkednünk a következő igen egyszerű és sok esetben jobban kivihető móddal is, mely ugyan eddig csak bükkfatókékkal kísértetett meg, de valószínűleg egyéb fane-meknél is alkalmazható leendő.

Ezen mód egyszerűen a következőből áll: a tőke levágtván kérge kerékgyártók modjára vagy tekercesen, vagy csak keskeny pász-tákban lehántoltatik (csikollatik,) hogy így a kiszáradás csak mérsékelve történjék; az után a tőke mindkét átmetszeti lapja, mellyek közélében a kéreg 6—8'' széles gyűrűben sértetlen marad fejszefokával, vagy más erre alkalmas ütőeszközzel úgy veretik le, hogy a lelapított rostok végei mintegy tapaszt képezzenek s így a hév és nedvesség behatását és ennek következtében a tőkék repedését gátolják.

Ezen kísérlet melyet én egy igen derék gyakorlati erdőszőlő tanultam mindég sikerült; holott a nem így kezelt tőkék közönségesen megrepedeztek.

Kabina János,
segéderdősz.

A vetények megóvása a madarak ellen.

Közismeretes dolog mily telemes kárt szoktak gyakran tenni az erdei vetésekben a madarak s ezek közt kiválólag a varjak.

Mindennemü kísérletek ezen állatokat zaj vagy lövés által elijeszteni vagy megmérgezett mag által a vetések látogatásától elszoktatni rendesen meghiúsulnak. — Annál nagyobb érdekléssel olvastuk tehát Dr. G. Heyer "Jorf und Jagd Zeitung"-jának 1862 Jun. füzetében egy ide vágó egyszerű eljárás leírását, mely csakugyan sok valószínűséggel bír s melyet ez uttal a magyar olvasó közönséggel közlünk.

E szerint a bevetett területen egynehány 3—5 lábnyi magas karót kell földbe verni, s azok mindegyikére valami jól kitömött nagyobb ragadozó madarat p. o. héját vagy baglyot tenni, mi annál könnyebben kivihető, miután minden gyakorlati erdésznél könnyű ezen madarak birtokába jutni, és miután minden $\frac{1}{2}$ hold területre egy darab elég, s ugyan azon madarak több évig használhatók.

A karókon ülő orvmadaraktól a kisebb madár sereg annyira fél, hogy az általok uralt környékről nagyobbára elköltözik, a nagyobb magevő szárnyasok nevezetesen a varjak azonban nem hagyják el oly könnyen kedves legelőjüket, ezek ugyanis seregesen összecsoportosulnak s a legnagyobb zajjal az orvmadarak körül szállongnak s úgy tesznek mintha heves támadást intéznének ellenök, annyira azonban nem jó a dolog, s miután a varjak látták, hogy a ragadozók minden félelem nélkül stoice ülnek s helyeikből nem mozdulnak, annélkül, hogy csak egy is leült volna közülök odább állanak, ugyan azon fogást ismételvén más, sőt néha harmad nap, természetesen ugyan azon eredménnyel; — később végképen elmaradnak. P.

Tulajdonos kiadó és felelős szerkesztő: Vágner Károly.

Főmunkatárs: Divald Adolf.

Selmecz, 1863. Nyomatott LORBER FERENCZ-nél.